

viser, at vi var Østersøens Vogter. Den højtærede Minister har jo selv ved Mineudlægningen, ved Spærringen af Bælterne, ganske vist med Forsæt fra Ministerens Side en daarlig Spærring af Lille Bælt men en saa meget mere effektiv Spærring af Store Bælt, vist, at det er rigtigt, hvad vi anførte, at Danmark indtil dette Øjeblik har staaet og endnu under denne Krig har været benyttet som Østersøens Vogter. Men dermed er det ogsaa afgjort, at Magterne har opfattet os saaledes. Det var jo som Følge af Sydmagtens, det store Centraleuropas, Opfordring, at vi lagde Minerne ud den 5. August. De opfattede os netop paa samme Maade, og Vanskeligheden for at gøre det, var, at England paa sin Side opfattede os akkurat paa samme Maade. Det er mærkeligt, at den ærede Minister ikke kan huske saa langt. Derfor forekommer det mig, at den Overlegenhed, hvormed han behandler det Spørgsmaal, er ilde anvendt — navnlig fra hans Side. Han har selv ført Beviset i denne Sag, og vi kan henholde os til dette Bevis.

Vi regner ogsaa i Fremtidens Forsvarsordning med, at Danmarks Opgave udtaltil vil ligge i Bælterne, og naturligvis ved Sydgrænsen; men hvis vi taler i almindelig international Forstand vil den ligge i Bælterne, og derom er det, at vi skal søge at finde en Form for et Forsvar; jeg for mit Vedkommende vil sige et Forsvar, som paa ingen Maade indeholder Overflødigheder, et Forsvar, hvor man ikke paa nogen Maade stiller sig større Maal end de højst nødvendige. Der maa vi saa se, om vi uden Hensyn til Fortiden kan faa saa megen offentlig Mening bag ved et Forsvar, netop i Erkendelse af Folkepartiets Bemærkninger om, at vi staar i det interessante Punkt, som Bælternes Forbindelse mellem Østersøen og nordpaa, Kattegat, giver os. Vi maa her tage paa de Opgaver, der ligger for, ud fra den geografiske Beliggenhed, vi har, og der maa vi saa søge at forhandle os til rette.

Jeg haaber at kunne sige, at den ærede Minister vil finde os fordomsfri i Forhandlingen om alt dette. Han vil finde os i Stand til at drage Lære af Krigen. Han vil allerede have fundet det i vor Stilling til Københavns Landfæstning, hvor vi principielt har sagt, at vi intet har imod, at denne bliver nedlagt før 1922; men vi har paa den anden Side ikke Lyst til at give Milioner ud blot for at nedlægge den, vi mener ikke, at Principet, „Fjeren i

Hatten“, som vel kan spille en Rolle for den ærede Minister, er Alverdens Penge værd. Vi tænker slet ikke paa Fjeren i denne Forbindelse; vi tænker paa Realiteten, og der siger vi: Kan Landfæstningen nedlægges med Fordel nu, saa læg den i Guds Navn ned. Men hvis det koster rædsom mange Penge at gøre det og er en daarlig Forretning, saa mener vi ikke, at Statens Finanser i særlig Grad opfordrer til at give disse Penge ud. Jeg kunde have ønsket, at Venstre havde taget en tilsvarende Reservation.

Med Hensyn til Fæstningsartilleriet har vi taget det Standpunkt, som ærede Medlemmer vil vide, at vi i Overensstemmelse med Forsvarsforliget mellem Venstre og os ikke har ønsket at svække Artilleriet. Det stærkere Skyts, som findes i Fæstningsartilleriet, er overordentlig vel anvendeligt i Felthæren, og da vi ikke ønsker at slaa noget ned nu, som senere skal indkøbes med store Bekostninger, saa har vi ogsaa taget en Reservation der.

Saa kommer jeg til de Radikales Stilling til Mineudlægningen. Saa vidt jeg har forstaaet, siger den ærede Forsvarsminister — og vist ogsaa det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) —, at de Radikale havde jo egentlig et Minevæsen parat, som kunde have klaret Forholdene i 1914. Nu er der det ejendommelige ved det Minevæsen, at man kan slet ikke faa fat paa det. Jeg har søgt og søgt og studeret og kan ikke finde det. Det ærede Medlems Betænkning i Forsvarskommissionen har jeg gennemgaaet saa omhyggeligt, som jeg efter min ringe Evne og min begrænsede Flid — jeg henholder mig til det ærede Medlems Dom — kunde gøre det. Jeg har slet ikke kunnet finde noget om Søforsvar. Jeg vilde gerne bede de Herrer paa den anden Side, om de ikke kunde give os lidt Oplysninger om dette Minevæsen. Det var rart at faa at vide, hvor mange Miner de egentlige vilde have, og hvilken Politik de egentlig havde i dette Spørgsmaal. Og da det jo er en tilladelig Ting i al Uskyldighed at spørge, et Udtryk for Videbegærlighed, saa antager jeg ogsaa, at de Herrer vil give os Oplysning om den Sag. Jeg har ikke kunnet finde andet ved at gennemgaa Forsvarskommissionens Betænkning end, at de holder paa Nedlæggelsen af Københavns Befæstning og Nedgang i Militærudgifterne. „Vi har kun til Maal at konstatere vort Lands absolutte Neutralitet under andre Landes krigerske Forviklinger.“ Det er et ordret Citat. Forslag herom har det ærede Medlem fra Middelfart